

Suuri
Pystymettä
-extra

Kerhon suunta
ja sen
johtaminen

Harrin
unelma

JUHLAVUOSI
2019
STARTTAA!

Mototristi

Moottoripyöräkerho 69 ry.

48. vuosikerta tammikuu 2019

”Voisko Joku hoitaa tän?”

Vapaaehtoisen toiminnan haasteita

Syksyllä MP69:n toiminnassa oli vahvasti läsnä johtaminen. Hallitus pysähtyi ensimmäistä kertaa vuosiin kunnolla miettimään toimintaa pidemmällä tähtäimellä. (s. 6) Kouluttajat sukselivat syvälle perimmäisiin motivaatioihinsa Survival Symposiumissa (s. 28) ja Pystymettässäkkin pohdittiin toiminnan tulevaisuutta (s. 18).

MP69 ei ole meille kenellekään työpaikka. Tommi ja Laura tuovat omissa kirjoituksiinsa (s. 5 ja s. 30) hyvin esiin, mikä tässä touhussa motivoi. *Miksi tätä teemme?*

Jään miettimään, mitä tämä käytännön tasolla tarkoittaa. Mitä meidän on otettava huomioon yhdistystoiminnan johtamisessa? Pääsin pohdinnoissani kuuden kohdan listaan:

1. Yhteinen tavoite

Survival Symposiumissa kouluttajat onnistuivat kiteyttämään kouluttajien vuoden 2019 päätavoitteen. Se ei ole helppo prosessi, mutta samaan meidän pitäisi pystyä koko kerhon tasolla myös. Kerhon yhteisen vision aikajänne toki on pidempi kuin yksi

vuosi, mutta sama tarkoitus silläkin on: ohjata toimintaa ja kertoa mihin mennään. Kerhon yhteinen visio on asia, joka käydään kevään 2019 vuosikokouksessa läpi.

2. Tiimihenki

Hallitustoiminnassa huomaa helposti, että välillä meinaa homma lipsahtaa puurtamisen puolelle. Ja jos keskitymme pelkästään tekemiseen, ärsynnymme helpommin toisten virheistä tai viivästyksistä, mutta jos otamme aikaa myös muuhun ja tunnemme toisemme, osaamme suhtautua toisiimme ihmisinä.

3. Viestintä

Nykyään informaatiotulva on valtava ja virikkeitä on kaikkialla liikaa. Kun sieltä metelistä yrittää pieni ja vaatimaton, mutta sitäkin tärkeämpi info kantautua kerhon jäsenen korviin, hukkuu se helposti. On täysin inhimillistä, että jotain jää huomaamatta tai unohtuu. Viestinnässä kannattaa panostaa selkeyteen, visuaalisuuteen ja kohderyhmälle sopivaan viestintäkanaan.

4. Jatkuvuus

Jatkuvuuden suhteen kerhon keski-ikä ei ole ainut haaste. Voisimme panostaa enemmän tiedon taltiointiin ja tuoda käytäntöjä näkyväksi. Tästä hyvä esimerkki oli hallituksen workshopissa käytetty vuosikello (s. 13), jota kehitämme vielä pidemmälle. Aika paljon asioita on muistissa vain ihmisten päässä, muistivihkoissa tai omissa tiedostoissa.

Hiljainen tieto pakkautuu helposti yksilöihin, kun tietty henkilö on päävastuussa isosta kokonaisuudesta ja pitää langan päät käsissään. Tiedon sujuvaa siirtymistä mietitään vasta siinä vaiheessa, kun ”valta” on jo vaihtunut. Sujuvampi vaihtoehto voisi olla esimerkiksi mestari-kisälli-tyyppinen ajattelu, jossa tuleva tehtävän tekijä olisi ensin apukäsinä nykyiselle. Samalla työlasiti jakautuisi tasaisemmin.

5. Sitoutuminen

Kerhotoiminnassa sitoutuminen tapahtuu luonnollisesti sisäisen motivaation ja ehkä vähän myös sosiaalisen veloitteen kautta. Tekemisen täytyy olla mukavaa, vaikka tietysti välillä saa vähän stressatakin ja tuntua painetta. Jokainen on hommassa omasta vapaasta tahdostaan, joten siitä on saatava jotain irti: uutta oppia, yhteenkuuluvuuden tunnetta, itsensä toteuttamista, omalle persoonalle sopivaa tekemistä. Jos homma alkaa maistua puulta, ovat tekijät äkkiä vähissä.

6. Henkilökohtaiset resurssit

Ideota on aina enemmän kuin tekijöitä. Meillä kaikilla on myös elämä kerhon ulkopuolella ja elämässä tapahtuu. Työkiireet painavat päälle, läheinen sairastuu, eteen tulee muutto toiselle paikkakunnalle, ruuhkavuodet pitävät kiiteisinä. Jokaisella omansa. Elämä on sotkuista.

Tähän kiteytyy paljon tiimihenkeä, luottamusta ja inhimillisyyttä. Omalla kohdallani tämä on erittäin ajankohtainen kysymys, koska loppukesästä meille syntyy vauva. Yrittäjän näkökulmasta se tarkoittaa myös kovaa puurtamista töiden parissa vauvan syntymään asti.

Mietin pitkään, voinko jatkaa päätoimittajana, mutta lopulta tahdon kuitenkin uskoa, että tarvittaessa apuja löytyy. Raakatekstin editointi, lopullisen lehden viimeiset oikoluvut, visuaalisen puolen sparraus sekä kirjoittajien ja kuvaajien rekrytointi on asioita, joissa työmäärää voi hieman jakaa tarvittaessa. Ennakointi, aikataulutusta ja rohkeasti avun pyytäminen helpottavat tekemistä.

Tänä vuonna sammutamme vähemmän tulipaloja ja toimimme suunnitelmallisemmin kuin ennen. **Toivotankin siis oikein mukavaa alkanutta vuotta 2019 ja ennen kaikkea mainiota MP69:n juhlavuotta!**

MOTORISTI 4/2018

- 4** Puheenjohtajan palsta
6 Hallituksen workshop
16 Juhlavuosi 2019
18 Pystymettä-extra
28 Survival Symposium
34 Viimeinen unelma
-matkakertomus

Motoristi on Moottoripyöräkerho 69 r.y.:n neljästi vuodessa ilmestyvä kerholehti. Nelivärinen, A4-kokoinen lehti jaetaan yli 2 000 osoitteeseen kerhon jäsenille ja yhteistyökumppaneille.

Motoristi ottaa mielellään vastaan lukijoiden lähettämää materiaalia. Toimituksella on kuitenkin oikeus m(u)okata sille lähetettyä materiaalia.

Päätoimittaja ja taittaja:
Selina Kustula, motoristi@mp69.fi
Osoitteenmuutokset:
oskari.kortesuo@mp69.fi

Kannen kuva:
Eero Niskanen, kuvassa Harri toteuttamassa viimeistä unelmaansa
Kuva oikealla:
Pekka Äi, Satulapummi Wakka-Hämeestä, rospuuttokelien pyörä Hattulan Sattulassa

Pari juttua viime lehdestä

Edelliseen Motoristiin oli eksynyt merkittävä virhe! Pieksämäelle ei suinkaan ole perustettu uutta moottoripyöräkerhoa, jonka nimi olisi "Pieksämäen Moottorikerho". Niin vaan semmoista kerhoa kiittelimme viime lehdessä.

Todellisuudessa kiitos upeasta Kontiorallista kuuluu PiMoKelle eli Pieksämäen Moottoripyöräkerholle! Kiitos vielä ja pahoittelut virheestä.

Viime lehdestä jäi myös puuttumaan kuvateksti iloisen Kontiokarhun pokkaajan kuvasta. Nyt voimme paljastaa kaikille lukijoille, että kyseessä oli Janni Seraidaris! Kyllä karhu kainalossa kelpaakin hymyillä.

Älä hukkaa hauku

– ajatuksia johtamisesta

Työssäni eläinpotilaiden parissa kohtaan lähes viikoittain erilaisista käytösongelmista kärsiviä koiria. Toiset purevat, jos ihminen menee liian lähelle ruokakuppia, toiset eivät anna koskea leluhinsa, toiset suuttuvat jos yrität häätää sohvalta tai sängyltä, kuseskelevat vääriin paikkoihin, nylkyttävät jatkuvasti, rähjäävät remmissä, ulisevat jäädessään yksin. Useimpien ongelmien kitkemiseksi vielä parikymmentä vuotta sitten käytettiin periaatteena sosiaalisen dominanssin teoriaa, jossa koiran ajateltiin noudattavan selvää laumahierarkiaa ja poikkeava käytös oli vain koiran yritystä päästä lauman johtajaksi. Täten ongelmakäytöksen korjaamiseksi ihmisen tuli pitää ristiriitatilanteessa kunnan kurinpalautus, jotta koira ymmärtäisi ihmisen olevan alfauros/alfanaaras ja lopettaisi huonon käytöksensä. Koiran kunnioitus ja tottelevaisuus ihmistä kohtaan syntyisi siitä, että ihminen jatkuvasti osoittaisi hallitsevuuttaan ja ylemmyyttään.

Nyttemmin tiedetään, että kyseinen ”dominanssin osoittaminen” aiheuttaa koirassa vain pelkoa ja epäluuloa ihmistä kohtaan. Koiran stressihormonitasot nousevat, toisten koirien aloitekyky heikkenee rangaistusten pelossa ja toiset muuttuvat (pelko)aggressiivisemmiksi. Tiedetään, että miellyttävän ja hedelmällisin yhteiselo koiran kanssa perustuu luottamukseen, positiiviseen vahvistamiseen ja johdonmukaisten rajojen asettamiseen (eli sääntöjen noudattaminen on koiralle kannattavaa). Nykyään esimerkiksi tunnistetaan, että eri koirayksilöt pitävät eri asioita arvossa, ja niillä on erilaisia taipumuksia ja yrityksiä saavuttaa ja/tai puolustaa kyseisiä resursseja, olivat ne sitten aineettomia asioita kuten ihmisen huomio, mielenkiintoisen hajun haistelu tai nylkytyksestä saatava mielihyvä, tai aineellisia asioita kuten

lelu tai ruoka. Johtajuus on sitä, että koira saavuttaa haluamansa resurssin vain käyttäytymällä ihmisen toivomalla tavalla. Ihminen määrää, miten toimitaan, mutta ei pelolla ajamalla vaan iloa ja turvallisuuden tunnetta lisäämällä.

Ihminen määrää, miten toimitaan, mutta ei pelolla ajamalla vaan iloa ja turvallisuuden tunnetta lisäämällä.

Ihmismaailmassa johtaminen on tavoitesuuntautunutta vuorovaikutteista sosiaalista toimintaa, jonka avulla pyritään siihen, että joukko ihmisiä toimii paremmin ja tehokkaammin kuin ilman johtamista. Ihmiset eivät tässä suhteessa eroa niin kovin paljon koirista. On vaikeaa arvostaa jatkuvasti hallitsevuuttaan ja ylemmyyttään korostavaa, sääntöjä latelevaa, epäreilusti toimivaa johtajaa. Sen sijaan reilua, rehellistä, kannustavaa, kuuntelevaa, johdonmukaista, konflikteja ratkaisevaa, karismaattista ja yhteisönsä etuja puolustavaa johtajaa on helppo seurata, koska hänen toimintansa aiheuttaa johdettaville ihmisille iloa ja onnistumisen elämyksiä. Tällainen johtaja lisää motivaatiota toimia rakentavasti yhteisön hyväksi, koska se todennäköisemmin helpottaa johdettavan omien henkilökohtaisten tavoitteiden saavuttamista.

Se, mikä saa tämän joukon ihmisiä toimimaan tietyn asiainhaaran ympärillä, onkin eri juttu. Tässä eroamme aika paljon koirista. Koira ei voi pohtia, *miksi* minä teen tätä asiaa tämän porukan kanssa. Koiralla

on ”vain” sisäsyntyinen tarve. Toki ihmisiläkin on tarpeita, ja jollain työpaikalla se *miksi* voi olla yksinkertaisimmillaan palkan ansaitseminen niiden tarpeiden toteuttamiseksi. Moottoripyöräkerhon toiminnan ylläpitämisessä se *miksi* koostuu aivan kaikesta muusta kuin rahasta. Esimerkkeinä sisäisistä motivaationlähteistä ovat rakkaus lajiin, ylpeys olla kerhon jäsen, halu kehittää kerhoa, halu tehdä jotain itsensä/kerhon/motoristien hyväksi, ylpeys oman erikoisosaamisen hyödyntämisestä, ja kaikkea muuta. Myös moottoripyöräkerhon jäsenenä olemisessä ja tapahtumien järjestämisessä ja osanottamisessa on kaikilla jäsenillä omat motivaationlähteensä.

Lähdetäänpä nyt sitten toisesta suunnasta eli perustuksista liikkeelle. Moottoripyöräkerhon jäsenillä on omat motivaattorinsa ja tavoitteensa, ja he valitsevat joukostaan hallituksen ajamaan mahdollisimman monia näistä tavoitteista. Hallitus koostaa jäsenistön mielipiteitä ja omaa tietotaitoaan hyödyntäen yhteiset mahdollisimman monen jäsenen onnea edistävät tavoitteet, jotka mahdollisesti vielä erikseen hyväksytään koko jäsenistöllä. Kun toiminnalla on tavoite, voi puheenjohtaja johtaa joukkoa ihmisiä (hallitusta ja osin myös jäsenistöä) toimimaan paremmin ja tehokkaammin kuin se toimisi ilman johtoa/koordinointia, kohti tätä tavoitetta.

Aloitimme hallituksen workshopissa luomaan julkilausumaa siitä, mikä on kerhomme perimmäinen tehtävä. Samoin kouluttajasymposiumissa pohdimme koulutustoiminnan kantavia ajatuksia. Lehdessä lisää näistä. Sinun tehtäväsi on nyt käyttää hetki ajatuksille:

Mitä haluat tämän kerhon olevan nyt ja tulevaisuudessa? Ja, ennen kaikkea, *miksi*?

Survival
Symposiumissa
tärkeiden
kysymysten äärellä

HALLITUS 2018 - 2019

Puheenjohtaja
Laura Liimatta
040 595 7946, laura.liimatta@mp69.fi

Varapuheenjohtaja
Raimo Järvinen
050 3256502, raimo.jarvinen@mp69.fi

Koulutusvastaava
Tommi Lumiaho
050 4093450, tommi.lumiaho@mp69.fi

Kerhoisäntä
Oiva Lepola
050 5289239, oiva.lepola@mp69.fi

Sihteeri
Pasi Vornanen
040 5902749, pasi.vornanen@mp69.fi

Kassanhoitaja
Veera Tossavainen o.s. Hahtala
040 5304772, veera.tossavainen@mp69.fi

Kansainväliset asiat
Markku Ahlsten
050 67155, markku.ahlsten@mp69.fi

Jäsenvastaava
Oskari Kortesus
044 9869561, oskari.kortesus@mp69.fi

Nuorisovastaava
Pyy Collander
044 2666525, pyry.collander@mp69.fi

Webvastaava
Mika Mäenpää
mika.maenpaa@mp69.fi

Päätoimittaja
Selina Kustula
motoristi@mp69.fi

Kerhotavarat
Juha Räsänen, toimihenkilönä
juha.rasanen@mp69.fi

Hallituksen workshopissa mielikuvat liikkeelle

TEKSTI: OIVA LEPOLA
KUVAT: SELINA KUSTULA,
VEERA TOSSAVAINEN, OIVA LEPOLA

Syksyinen keli tuntui hyvältä, kun suunta oli Kärkölään hallitusporukkaa tapaamaan. Pyörämatka taittui, kolme muuta pyörää lähti matkaan. Viikonlopun tavoitteena oli syventyä kerhotyön perusteisiin ja luoda uusia näkökulmia. Selinan ja Veeran laatima työjärjestys antoi odottaa, että jouduttaisiin oikeasti työhön. Olimme saaneet jo ennakkoon tehtäviä mietittäväksi. Mukava lounas antoi hyvän olon puuhaa varten.

Aloitus tapahtui Check-in-kierroksella purkamalla omia tuntemuksia, siis oma nimi ja yksi tapahtuma kuluvalta viikolta, millä fiiliksellä olet tullut tänne ja mitä odotat viikonlopulta. Jostain syystä juttu lähti käyntiin kuin huomaamatta. Porukalle oli tapahtunut monenmoista mielenkiintoista.

Jäsenistön koon kasvatus ja etenkin nuorten jäsenten houkuttelu mukaan toimintaan on aina ajankohtainen asia. Nyt heitettiin hetkeksi romukoppaan kaikki rajoitukset ja annettiin ideoiden lennellä niin jäsenrekryn kuin muidenkin hullujen ajatusten parissa. Kuvassa Pyry Collander, Juha "Räsä" Räsänen ja Oiva Lepola.

Raimo Järvinen, Tommi Lumiaho ja Selina Kustula tutkimassa viestintäkyselyn tuloksia. Mieleen jäivät esimerkiksi lausahdukset "ainoa kaikkien kerho" ja "lungi jengi".

Järjestäjät olivat aiheellisesti jakaneet porukan ryhmiin, ei tarvinnut pohtia mihin joukkoon piti sovittautua. Learning cafe -ohjelman aiheina olivat Rekrytoinnin hullut ideat, Viestintäkyselyn tulokset ja Vuosikello. Kaikki ovat käytännön läheisiä juttuja. Niiden avulla toimihenkilöille kiertyy tehtävän mukaisia asioita.

Ryhmiä vielä vaihdettiin toisenlaiseen jakoon viimeistä tehtävää varten. **Oma kahden osanottajan ryhmä Raimo Järvisen kanssa ryhtyi siis ratkomaan Ajoreitti-tehtävää. Se oli varmaankin vaikein tehtävä kaikista. Ainakin, jos päättelen sen parissa käytettyä aivotyötä.**

Otsikkoon saatiin hyvin juhlallisesti "10 vuoden päästä Suomen yhteisöllisin mootoripyöräkerho". Mutta kun piti laatikoihin sorvata muutamalla sanalla jotain järkevää toimintatavoistamme, niin ajatusmaailma

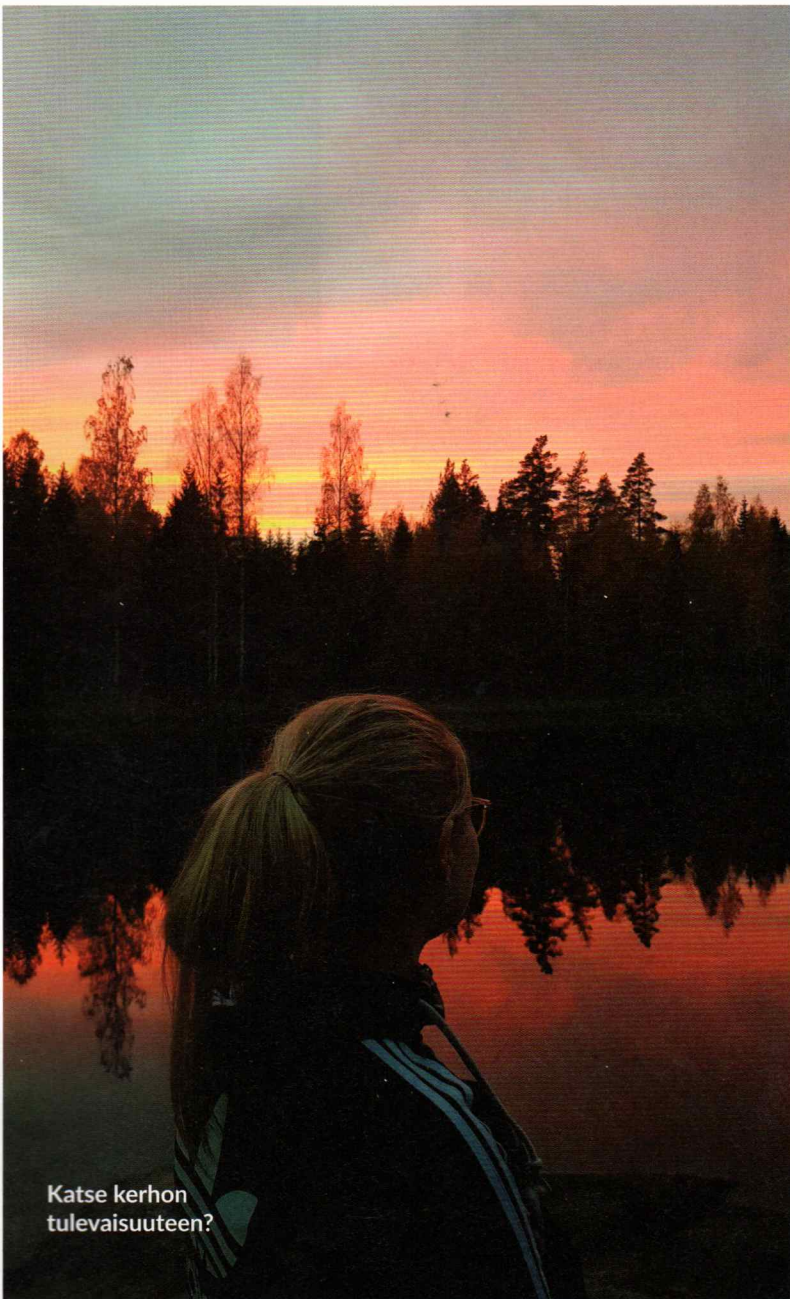
lähti käymään kierroksilla. Jossain vaiheessa ajatuskatkosta muodostui koko pöydän pituinen ajatusviiva. Yläpuolella oli jotakin, alapuolella pelkkää tyhjää. Ruutuihin ei mahtunut pyörittelyn tuloksia. Toisista ryhmistä kuului naurunremakoita, joten ounastelin että niissäkin toimittiin samoilla kierroksilla.

Sitten Veera ja Selina tulivat pikavierailulle. Pitkä ajatusviiva poiki lisää ajatusviivoja, mutta niin vain se pöydän pituinen viiva lyheni alkuperäiseen mittaansa. Ei ole hajuakaan, miten keskustelua käytiin, mutta järjestäjien apusorvaus toimi tuossa kohdalla. Laatikoihin lähti kertymään sopivaa tavaraa. Punakynää ei ollut, mutta tavalisen värinen kynä toimi hyvin suttaajana.

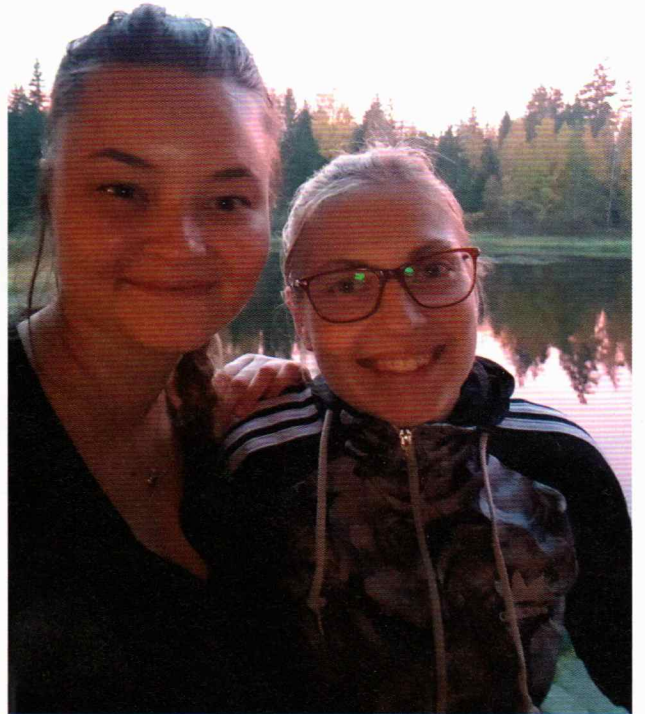
Lauantain rentoutusvuoro sisälsi musiikkikappaleen. Niistä kertyi 11 toivekappaleen lista. Sitä kuunneltiin hiljaisuudessa, osin

taustamusiikkina. Mukana ei ollut vahvistinta, joten läppärin ääniteho katosi tilavaan huoneeseen. Oma toive tuli keksittyä kokemusperäisesti. Taannoin Helsingin MP-messuilla esiintyi viimeisiä kertoja Hurriganesin porukka, rummuissa itse oikeutettu yhtyeen sielu Remu Aaltonen. Tuotoksena Good Morning Little Schoolgirl on syyttänyt minua levyn ilmestymisestä lähtien.

Sunnuntaina jäähdyteltiin hallitustehtävien kertauksella. Ryhmätyöt veivät ajatukset paljon syvemmälle ratkaisumalleihin, mihin on aikaisemmin totuttu. Saimme itsellemme eväitä ja tunnelmia mukaan otettavaksi. Kiitokset Veera ja Selina.

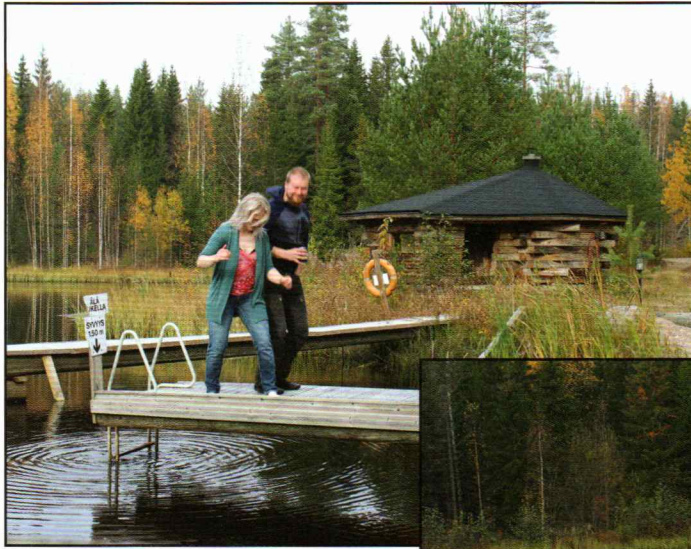
Katse kerhon
tulevaisuuteen?

Järjestäjillä ei huolen häivää, kun porukka
heittäytyy niin hienosti ja antaa kaikkensa.

Ennen saunomisia ja iltapalaa ja muita iltatoimia nollattiin ajatukset päivän kiireistä. Yhteinen soittolista soimaan ja 10 minuuttia aivan rauhassa ja hiljaa.

Luotettava resepti
toimivaan workshop-päivään:
1. tarpeeksi taukoja ja tauoilla
kunnan pölläilyä
2. paljon hyvää ruokaa

Juha "Räsä" Räsänen, Tommi Lumiaho, Laura Liimatta,
Selina Kustula, Veera Tossavainen o.s. Hahtala, Oiva Lepola,
Pyry Collander, Raimo Järvinen, Oskari Kortesoja, Pasi Vornanen

Työkalut talteen

Koonti työkaluista, joita käytettiin hallituksen workshopissa

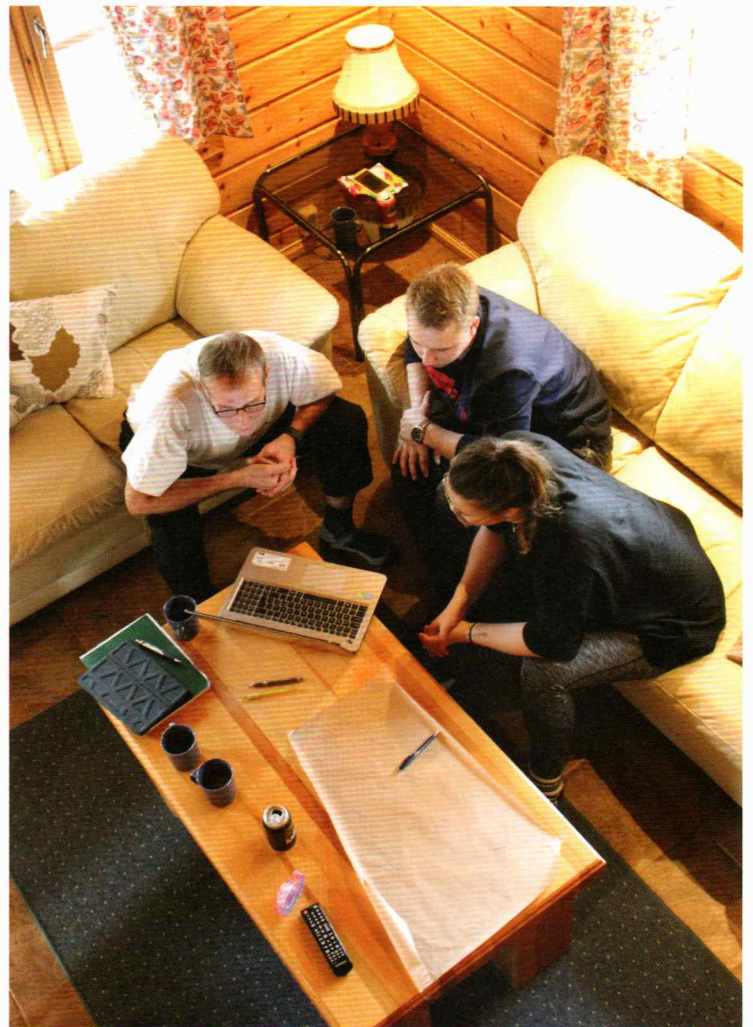
TEKSTI: VEERA TOSSAVAINEN

MP69-hallituksen viikonlopussa otettiin aikaa kerhotoiminnan kehittämiseksi ja tulevaisuudensuunnan määrittelylle. Viikonloppu oli ohjattu hallituksen sisältä, ja ohjelmasta olivat vastuussa Selina ja Veera.

Jotta ajankäyttö saatiin tehokkaaksi, käytettiin toiminnassa erilaisia työkaluja, jotka on avattu tähän tarkemmin. Näitä työkaluja voitte hyödyntää vastaavissa projekteissa niin töissä kuin harrastuksissa.

Learning Cafe

Learning Cafe eli suomennettuna Oppimiskahvila on hyvä työkalu mm. keskustelun herättämiseen, tiedon luomiseen sekä hiljaisen tiedon jakamiseen. Yleensä menetelmässä jaetaan osallistujat eri pöytiin, jossa jokaisessa käsitellään samaa teemaa, mutta hiukan eri näkökulmasta. Pöydässä voi olla erikseen kirjuri, joka pysyy koko ajan paikallaan, mutta muut osallistujat siirtyvät pöydästä toiseen käyden vuorotellen kaikki pöydät läpi. Pöydän ympärillä olevat keskustelevat aiheesta ja kirjoittavat pöydällä olevalle paperille ajatuksiaan ja ideoitaan. Siirtymisvaiheessa yleinen käytäntö on, että sama seurue ei pysy yhdessä,

Viestintäkysely sai hallituksen innostumaan. Oli todella kiinnostavaa lukea jäsenten mietteitä kerhosta ja sen tulevaisuudesta. Olisipa hieno tehdä kattavampi, perusteellisempi kysely ja puretua kunnolla suuren jäsenistön ajatuksiin. Kuvassa Raimo Järvinen, Tommi Lumiaho ja Selina Kustula.

vaan keskustelijat hajautuvat eri pöytiin, kiertäen kuitenkin lopulta kaikki pöydät. Kirjurin tehtävänä on tiivistää aikaisemmin käydyt keskustelut, josta uusi kokoonpano jatkaa eteenpäin.

MP69:n hallituksen workshopissa toteutettiin ohjelmaa tähän menetelmään pohjaten, meille sopivalla tyylillä. Aiheena hallituksen workshopissa oli yleisesti Moottoripyöräkerho 69 ry:n toiminta ja kehittäminen tulevaisuutta varten. Jakauduimme kolmeen eri ryhmään ja kaikki kiersivät kolme eri pistettä ilman erillisiä kirjureita ja vaihtamatta ryhmäjakoja. Lopuksi kävimme yhteisesti läpi, mitä asioita milläkin pisteellä tuli esille.

Laura Liimatta, Pasi Vornanen ja Oskari Kortesoja aloittivat hommat MP69-vuosikellon parissa.

Aiheina Learning Cafe -pisteillä olivat:

1) MP69:n vuosikello

Vuosikello-pisteellä oli visuaalisesti vuosi jaettu ympyrään, mihin jokainen ryhmä kokosi kerhon tapahtumien ja toiminnan sekä eri hallitustehtävien kannalta olennaisia asioita.

2) Hulluimmat ideat

Pisteellä oli käytössä ideakortit, jotka auttoivat erilaisten ideoiden herättelyssä. Hulluimmat ideat -ideoinnin tarkoituksena on keksiä mahdollisimman erilaisia, jopa toteuttamiskelvottomia ideoita, joista voi jatkojalostaa omaan toimintaan sopivia toteutuksia. (esim. vihrein/nopein/kallein idea)

3) Viestintäkyselyn* tulosten läpikäyminen

Tällä pisteellä ryhmät kävivät läpi kyselyn yhteenvedoa ja avoimien kysymysten kommentteja. Näiden pohjalta ryhmät keräsivät ylös huomioitaan ja keksivät kehitysideoita materiaalista esille nouseille asioille. Etukäteen tehty nopea kartoitus jäsenten ajatuksista antaa hyvin kattavaa pidempää hallituksen jäsenten keskusteluihin.

*Viestintäkysely toteutettiin MP69:n Facebookissa 5.-12.10.2018. Tämä oli ensimmäinen Moottoripyöräkerho 69 ry:n toteuttama viestintäkysely. Toteutus tehtiin ns. nopeana kokeiluna vain Facebookissa. Tulosten ja keskustelun pohjalta hallitus on todennäköisesti tekemässä vuonna 2019 jäsenistölle laajemmän ja pidemmälle viedyn kyselyn, johon voi vastata sekä sähköisesti että paperisesti (jaamme ensi vuonna Moottoristi-lehden kautta ohjeistuksen).

Vuosikellon kokoaminen on hyvin valaiseva kokemus. Kerhossamme ei juuri hiljaisia aikoja ole. Vuosikello tekee hyvin näkyväksi sen, milloin mihinkin tapahtumaan tulee jo valmistautua ja mitä eri vastuualueiden vetäjillä on pöydällään missäkin vaiheessa vuotta.

Ajoreitti

Ajoreitti-tehtävää käytimme hallituksen workshopissa herättämään keskustelua kerhomme visiosta, missiosta ja arvoista. Jotta keskustelu oli toimintaympäristöön helpommin hahmotettavissa, käytimme ryhmäkeskusteluiden pohjana Ajoreittiä, joka on Veeran ja Selinan luoma sovellutus arvot, visio ja missio -kokonaisuudesta.

Osallistujat jakautuivat pienryhmiin, joissa luotiin ryhmän näkemyksen mukainen ajoreitti. Jos mahdollista, kannattaa hyödyntää välisparauskierrosta, jolloin järjestäjät eli tässä tapauksessa Veera ja Selina kiertävät kaikkien pienryhmien luona tsemppaamassa ja antamassa palautetta. Tällä tavalla saadaan vielä entistä parempi lopputulos aikaiseksi.

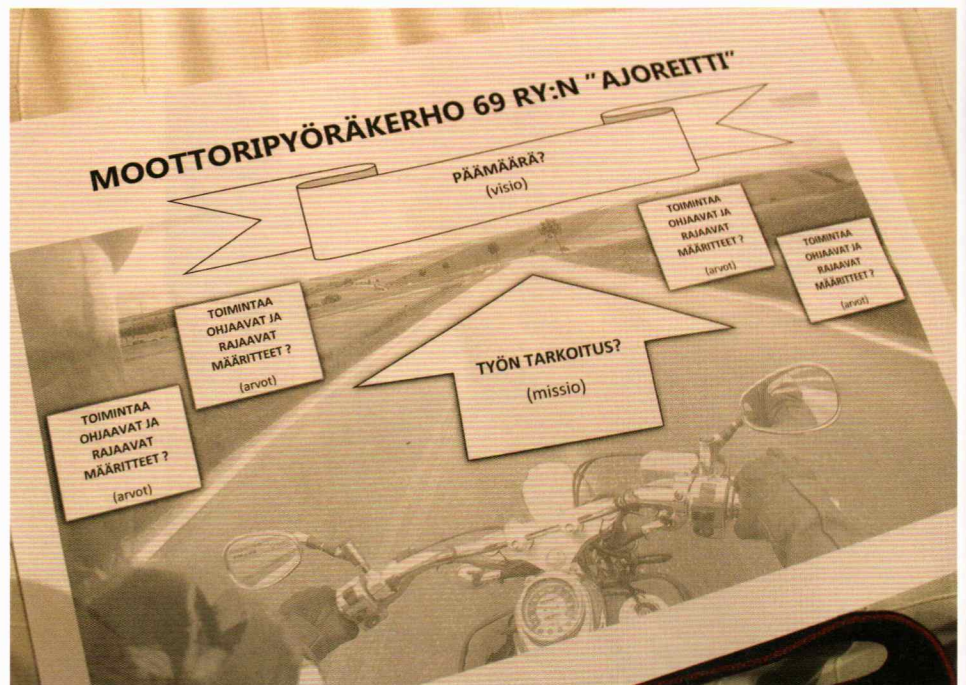
Tämän jälkeen kokoonnuttiin yhteen ja esiteltiin tuotokset koko porukalle. Kaikkien ryhmien tuotokset olivat hyvin samankaltaisia, mutta se ei sinänsä ole yllätys. Onhan pohjalla ollut paljon keskustelua ja kokemuksia aiheen parista.

Workshopin "kotiläksyiksi" hallitukselle jää koota näiden kolmen ryhmän tuotosten pohjalta yksi yhteinen versio. Lopullisen kerhomme "ajoreitin" hallitus tulee hyväksyttämään kerhon vuosikokouksessa 2019.

Check-in ja Check-out

Check-in on ns. kuulumiskierros, millä aloitimme myös MP69:n workshopin. Ajatuksena esittäytyä paikallaolijoiden kesken ja rakentaa luottamuksen ja läsnäolon ilmapiiriä. Hallituksen kesken otimme mukaan myös tavoitekysymyksen eli kävimme läpi jokaisen odotukset viikonlopusta.

Check-out -kierroksella taas annetaan jokaiselle osallistujalle mahdollisuus kertoa omat fiilikset päätöksessä olevasta innovoinnista. Samalla varmistetaan, että kaikki saavat oman rauhallisen vuoron summat ajatukset keskeytyksettä. Kierros vetää yhteen koko porukan ajatukset.

Check-in-kysymyksiä hallituksen workshopissa olivat:

1. Nimesi ja yksi asia, joka sinulle on tapahtunut tällä viikolla?
2. Millä fiiliksellä tulit tänne?
3. Mitä odotat tältä viikonloputta?

ennen workshoppia
vs. workshopin jälkeen

moni lupasi
antaa

lungi
jengi
"tosi motoristeja"

13.4.2019

VUOSIKOKOUS 2019

Uuosikokouksen tapahtumapaikka sijoittuu kerhonsynnyinsijoille eli Nummelaan. Uuosikokouskutsu saapuu seuraavassa Motoristi-lehdessä.

syksyllä 2019

KERHON 50-VUOTISJUHLA

Syksyllä juhlimme kerhon 50-vuotista historiaa samassa paikassa, Nummelassa. Tarkempia tietoja tulossa myöhemmin. Liity järjestäjäporukkaan:
Laura Liimatta
040 595 7946, laura.liimatta@mp69.fi

JUHLAVUOSIJULKAISU

Kerhomme 50-vuotisen taipaleen kunniaksi julkaisemme historiikin. Tarkoituksena on tehdä katsaus sekä menneisyyteen että siihen, miltä 50-vuotias kerhomme näyttää nyt.

Historiikin kokoamisesta on vastuussa Oiva Lepola. Olethan siis häneen yhteydessä. Hän osaa parhaiten kertoa, millaista materiaalia nyt tarvitaan ja miten voisit olla avuksi. Olisiko sinulla materiaalia, juttuja tai tarinoita jaettavaksi?

Kootaan yhdessä hieno julkaisu kerhomme kunniaksi.
Lisätietoja: oiva.lepola@mp69.fi, 050 5289239

Säätiloja syynättiin Pohjoisen Pystymettässä

TEKSTI JA KUVAT: OIVA LEPOLA

Matkani lähti torstaina liikkeelle, joten selvisin kutakuinkin poutakelissä. Yksi apuyö piti viettää tien varressa Rovaniemen pohjoispuolella, kun paikka annettiin tietoon vasta perjantaina. Myrskytuuli paiskoi toisissaan, joten vältin sitä suuntaamalla Oulun läheltä sisämaahan.

Loppumatkalla tie kapeni rännin kokoiseksi – märkää heinikkoa ja kuraisia raiteita. Tietoon ei tullut silti vaikeuksia vaan kaikki pääsivät perille. Pohjoisen pikkuteillä ajaessa asfalttiet jäivät kauaksi taakse. Varusteet piti olla suojassa. Onneksi pahin sade sattui yöaikaan.

Napapiirin Moottoripyöräilijät isännöivät jälleen tapahtumaa Mikko Laitilan johdolla. Suupalaa oli tarjolla, joten omia eväitä jäi käyttämättä. Pohjoisen maisemat olivat harmaan kelin vuoksi kateissa mutta ei kylä tunnelmia haitannut.

Minulla oli moottorisaha mukana ja hakuulta jääneistä keloista tuli järeää nuotion ruokaa. Oma nuotiomme olikin omaa luokkaansa. Keittiön tarpeisiin pieni klapi kuorma tuli auton kyydissä.

Pohjoisen matkat ovat aina seikkailua, jos poistuu pääteiltä. Pystymettään lähtijät ovat tottuneet metsäläisen menoon. Siellä ollaan ja viihdytään omien tuntemusten varassa.

Paluumatkalla piti jälleen ottaa säätilat huomioon. Sisämaassa oli sateista, joten piti hiipiä rannikkoa kohti. Mukavassa kelissä kotimatkalle, aurinkokin paistoi. Sillä tavoin vältin toistamiseen pahaa sadekeliiä ja sadeasu sai jäädä boksiinsa.

Tiedossa oli, että taivaalla näkyisi revontulia. Ne vain pysyivät piilossa pilvien takana. Pieni vilhdus niistä saatiin näkösälle. Kummallinen pala sateenkaarta ilmaantui puiden väliin. Lapin kaira poikkeaa täysin etelän maisemista. Tunnelma vetää sinne vuodesta toiseen.

Isojoen Vanhallakylällä järjestelyt mallillaan

**TEKSTI: JUHA "JUISE" LESKINEN
KUVAT: MARKKU HAAPAMÄKI, MINNA
PATORANTA, KARI KETOLA**

Talvinen tunnelma ei estänyt uimareissua Pystymettässä.

Hengissä! Olipahan Pystymettä-keikka. Yli tuhat kilsaa pakkasessa tonnisella museo-Laverdalla – kesärenkailla. Seikkailua kerrakseen. Keliä oli laidasta laitaan: kuivista teistä liukkaisiin ja lumisiin. Ehdin jo kerran kelikameroiden ja uutisten perusteella perjantaiaamusta päättää, etten lähde.

Menomatka kulki Savonlinnasta Keski-Suomen talven läpi onneksi suolattuja teitä pitkin. Parkanon liepeillä oli upean kuivaa ja innostuin kokeilemaan venttiilinnousua tyhjällä tiellä. Makeasti ulvoi kieroksia kolmimukinen. Matka eteni hyvin pelkillä tankkaustauoilla. Olin perillä Isojoen Vanhallakylällä jo hyvissä ajoin.

Hyvä rallipaikka ja järjestelyt aivan mahdavat. Keleistä ja sijainnista johtuen hieinan osallistujakatoa. Sain onneksi paikan armeijanteltasta, muuten olisin jäänyt kuin torakka.

Muutoinkin oli enempi Talviralli-fiilis. Pystymettän Uimareiden tarjoilema olutkin oli Joululutta! Pyysin järjestäjältä kyydin ja käytiin Uimareiden kanssa valittamassa Isojoki. Oli aika raikasta, mut-

ta silti huimimmat kävivät kolmeen kertaan hyisessä joessa.

Laverda ei sunnuntaina käynnistynyt pakkasesta ilman apuvirtaa, muutoin laite toimi hyvin. Kerrospukeutuminen toimi hyvin ja yletti tällä kertaa saappaisiin saakka: pujotin väljien goretex-saappaiden päälle villasukat ja niiden päälle tiukat kumikalossit. Hevijuusereillahan on kunnan kelkkailukamat, mutta minä kun ajan vain kauniilla kelillä.

Kotimatkan tein eri reittiä pidemmän kaaavan mukaan. Tampereen ja Lahden välillä oli tie välillä useita kilometrejä täysin jäissä ja matkavauhti 50 km/h. Kyllä hirvitti! Myös se hirvitti, että tuleeko vastaan luis-televa rekka päälle asti.

Päysin kotiin valoisan aikaan. Ei muuta kuin kunnolla suolattu pyörä talliin, sauna lämpenemään ja ajokamoja riisumaan. Tässä riittää sulateltavaa.

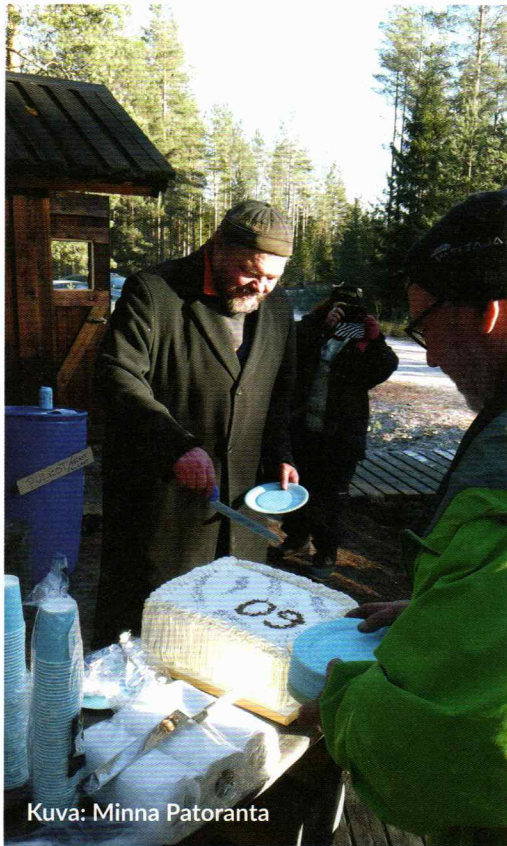
Pystymettässä oli upeat ihmiset sekä avuliaisuus ja vieraanvaraisuus kunniaansa. Todella ikimuistoista ja kokemisen arvoista. Kiitokset kaikille mukana olleille!

*Kiitos onnistuneista
järjestelyistä
Kari Ketola &
kumppanit!*

Kuvat: Markku Haapamäki

Kuva: Minna Patoranta

Kuva: Minna Patoranta

Kuva: Markku Haapamäki

Kuva: Markku Haapamäki

Kuuden tähden hotelli

Mikä on Pystymettien tulevaisuus?

TEKSTI: MINNA PATORANTA

Kaikki me toivomme matkaltamme kaikkea mahdollista hyvää ja unohtumatonta. Olemme valmiita maksamaan kokemastamme ja saatamme jopa nuukailla kotioloissa saadaksemme haaveet toteutettua. ”Matkalle ei kannata lähteä säästämään”, sanoi jo edesmennyt isäni aikoinaan ja tätä oppia olen yrittänyt noudattaa. Säästän sitten kotona. Matkalla elän ja nautin.

Halpaa ja hyvää ei ole olemassa. Vai onko sittenkin? Halpa elämysmatka on meidän kaikkien koettavissa, jos vain uskallamme pois omalta mukavuusalueeltamme. Ja monihan meistä uskaltaa elää, nähdä ja kokea. Pystymettä, niin pohjoinen kuin etelä, tarjoavat tämän kaiken meidän kaikkien koettavaksi. On vain uskallettava lähteä, varata aikaa ja lämmintä vaatetta, ja vain mielikuvitus on rajana siihen, mitä kaikkea viikonlopun viettoon keskellä metsää tarvitaan. On heitä, jotka varaavat paikalle puolijoukkueteltan kamiinoineen, ja myös heitä, joiden varustukseen kuuluu pressu ja kirves; niillä saa rakennettua laavun ja rakovalkean, ja niillä pärjää. Oman pikku majapaikan voi rakentaa jopa kahden puun

väliin riippumattoon. Ja oman tähtiluokituksen majapaikalleen voi jokainen tehdä katsomalla tähtitaivasta ja täysikuuta.

Tähtisadetta on luvassa myös ruokapuolen järjestelyille; jokainen järjestää makunautinnon itselleen eli valitettavaa ei ole. On aivan sama syötkö äitien tekemää purkkihernekeittoa, loimulohta vai rosvopaistia, niin kaikki maistuu taivaalliselta! On olemassa vain parasta ja se nautitaan täällä, Pystymettäessä.

Syksyn odotetuimpia ohjelmia TV:ssä on ollut ”Tanssii tähtien kanssa”. Mutta miksi katsoa sitä, kun sen kaiken voi kokea itse Tanssimalla Tähtien kanssa, sillä täällä metsässä he Todelliset Tähdet ovat. Kaikki iloiset jälleennäkemiset, kaikki uudet tuttavuudet. Kaikki he, matkaltamme jo poistuneet <3 Valitettava tosiasiahan on se, että tästä meidän matkalta poistuu aina joku. Joku, jonka olemme saaneet oppia tuntemaan. Joku, joka on yksi meistä. Joku, jonka kaikki tuntevat, ja kukaan ei tiedä oikeaa nimeä.

Mukana kulkee myös heitä sirkeitä, joille Pystymettään matkustaminen taksilla on nykyään ainoa mahdollisuus, ja he tekevät sen – yli 400 kilometriä taksilla pyörätuolissa vain tavataksseen muutamaa tuttua. Aistia savunhaju, kokea se, mihin eivät enää omat voimat riitä, vaikka halu olisi kuinka kova. Joskus käy näin; todelliset motoristit ajavat taksilla.

Yksi ilonaihe keskellä metsää on se, kun saamme yllättää ystävän, jonka kello näyttää jo 60. Pienessä pakkasessa auringon paistaessa kakkukahvit maistuvat. Täällä on hymy ja nauru herkässä, jutut lentävät ja elämänilon voi aistia kaikkialla. Ehkäpä nämä ovat tapahtumia, joiden muisteleminen saa hymyn huulille vielä silloinkin, kun unohtelemme läheistemme nimet ja ihmettelemme isää tai äitiä, joka katsoo meitä peilistä.

Mieltäni askarruttaa se, että ketkä on mahdollistamassa meille tämän nautinnon noin 5 – 10 vuoden kuluttua? Kun miettii ikäjakautumaa tuolla metsässä, niin huomaa, että alle 40-vuotiaita siellä oli todella vähän. Tällaisia vanhoja romuja, ambulanssilla kuskattavia siellä riittää. Mistä saadaan innostus ja kipinä näihin nuoriin? Miten saadaan tämä harrastus tarpeeksi muodikkaaksi? Rahallinen satsaus on iso, kun laskee kortin, varusteet, vakuutukset ja sen menopelin, mutta siitä eteenpäin tämä on melko halpa harrastus. Pystymettässä ainakin hinta ja laatu kohtaavat.

Kuva: Kari Ketola

Aistia savunhaju, kokea se, mihin eivät enää omat voimat riitä, vaikka halu olisi kuinka kova. Joskus käy näin; todelliset motoristit ajavat taksilla.

Ratakierros ja "rantaloma"

TEKSTI: JUHA "JUISE" LESKINEN

Edellisen vuoden Pystymettä 2017 sai yllättävän käänteeseen muuttaessa suunnitelmia.

Reilu vuosi takaperin olin lähdössä vuoden 2017 Pystymettään Tammelaan. Katsoin, ettei Savonlinnasta tule ihan mahdotonta matkaa, joten voisin hyvinkin lähteä taipaleelle kesän ajossa olleella vuoden 1955 kuningasakselisella Nortonilla. Sellaisella avoventtiilikoneistoisella raaserilla.

Alumiinikoneisena ja muutoinkin kilpurisukuisena se on kevyt laite, joten ei haittaisi, jos jossain kohden reissua olisi vaikka hieman liukkaakin. Nyt raikaisi mettä kunnolla, kun suoralla megafonilla olevalla manx-koneisella sinne räjäyttäisi menemään. Kuulisi kerrankin porukat kunnan overlap-äännet!

Savonlinnassa oli perjantaina aamusta pikupakkasta, mutta kuiva keli. Pyörässä on kesärenkaat, edessä 70-lukuinen ja takana hieman uudempi. Kun otin keväällä pyörän käyttöön "ruususen unesta" (pyörä oli seis-syt 80-luvun alusta asti), vetäisin hiomakoneella renkaista kovettuneen pinnan pois.

Kesärenkaista johtuen päätin vielä ennen lähtöä soitella motukakaverille Lahteen ja kysäistä, että mikä on keli. "Älä vaan tänne Nortonilla lähde tulemaan! Lunta on kymmenen senttiä ja lisää tulee." Kysäisin toiveikkaana: "Vieläkö autot kuitenkin liikkuu, jos vaikka kuitenkin lähtisin?" Kaveri sanoi: "Heikosti. Älä lähde!"

No, minun osalta Pystis vaihtui sitten "ratakierrokseen ja rantalomaan". Eli heitin reissukamat pois pyörän päältä ja päätin, että lähdän sitten edes ajamaan yhden "ratakierroksen" kuten kutsun lempimutkatietäni Sulkavalta Puumalaan.

Savonlinnasta on jonkin matkaa ensin Sulkavalle, josta lysti alkaa. Oli mahtava lasketella mutkatietä menemään. Kyllä tienoo

raikasi! Rötö tö tö, kun jarrutin moottorilla mutkiin. Meinasin ihan innostua laskettelemaan kuin kesällä! Piti muistutella itselleni, että renkaat ei tällä kelillä lämpene ja että ihan kantillaan ei voi vetää, vaikka kuinka makialta tuntuu. No, vauhti kasvoi jo ihan hulppeaksi, mutta kun reitti on niin tuttu, joten oli hieno antaa happea laitteelle.

Kun en kerta päässyt Pystymettän Uima-reiden kera pitämään showta Pystymettään, niin päätin mennä sitten uimaan Pisto-hiekalle. Oli aika raikasta. Uintireissun jälkeen poikkesin moikkaamaan tuttavaa kesäkahviolle. Hän oli onneksi paikalla ja siinä kahvia juodessa jalatkin lämpenivät. Jos olisin lähtenyt Pystis-reissuun kuten olin aikonut pelkillä normi ajosaappaila, niin olisin palelluttanut jalat tai kesken reissun olisi pitänyt ottaa joku kikka käyttöön, jotta jalat olisivat pysyneet lämpimänä.

Ajelin sitten samaa mahtavaa mutkatie-reittiä takaisin Savonlinnaan. Ennen kuin olin takaisin kotona olin ihan jäässä! Arvelin "juise-tyyliin" (kuten kaverit joskus kutsuvat tempauksia ja hankintojani) vetäistä homman sopivasti huumorilla överiksi. Kävin hakemassa vintistä kylpyammeen takahuoneeseen ja laitoin kuuman vaahtokyllyn itselleni. No, siinä loikoillessa hyvässä seurassa (Vincent vierellä) kuumassa kylvyssä korkkasin sitten kuohuviinipulloonkin.

Että sellaiseksi muuttui minun Pystisreissuni!

Kotagallub

KOONNUT: SELINA KUSTULA

Perjantai-illan hämähärryttyä Etelän Pystymettäsä laitoimme nokipannukahvit porisemaan kodan lämmössä ja kävimme keskustelemaan Pystymettän taiasta. Kysymykseni järjestäjille olivat yksinkertaiset:

- Miksi tulet Pystymettään ja miksi muiden kannattaisi tulla?
- Rohkaise ensikertalaisia eli miten kannustaisit motoristia, jota ehkä hieman kiinnoistaisi Pystymettään tuleminen?

Minna Patoranta, 55
Pitkän sitkeä perässä retajaja

Miksi?

Ihmiset, jotka on oppinut tuntemaan ja joita täällä aina näkee. Tullaan kysymään: "Mitä sulle kuuluu? Kuinka voit? Olen kaivannut sinua." Lisäksi kaikki uudet ihmiset.

Rohkaise!

Älä emmi! Mukaan vaan. Täällä otetaan avosylin vastaan. Aivan sama millä pyörällä tai vaikka autolla tulet.

Aino Ketola, 26
Ikuinen kakara

Miksi?

Perhe on paras syy. Äitee ja isä käynyt ties kuinka monta kertaa. Viimeks, kun järjestivät Pystymettän, en päässyt ja harmitti. Tämä oli eka Pystymettä ja olin heti järjestämässä! Paljon ihmisiä, jotka tuntee mut, mutta mä en niitä. Monta vuotta kuullut juttuja Pystymettän kävijöistä, joten tuntemattomat olivat oikeastaan jo tuttuja. Perherallissa olen kyllä aikoinaan käynyt.

Rohkaise!

Kaikki ottavat uudet tulijat vastaan niin hyvin, että tänne on helppo tulla.

Erno Kuusialmi, 27
Mukaan hinattu ja ekaa kertaa Pystymet-
tässä

Miksi?

Yhteisöllisyys, joka tien päällä näkyy mor-
jesteluna, täällä se yhteisöllisyys eskaloituu.
Se on ollut läsnä ja se on ollut hienoo. Heti
on ollut osa porukkaa.

Ja uskon, että kaikki kortit on katsottava.
Pystymettä selviää vaan selvittämällä. Jos ei
tuu tänne, ei voi tietää.

Rohkaise!

Gotta gatch 'em all

Kari Ketola, 59
Elinkautinen motoristi

Miksi?

Täällä ei tartte esittää mitään. Saa olla
vaan. Ja hyvät kaverit. Saa istua nuotiolla,
kuunnella toisten tarinoita – ja joskus on
aika erikoisiakin tarinoita. Tämä on hyvää
vastapainoa töille.

Rohkaise!

Ota yhteyttä sellaiseen, joka on ollut Pys-
tymettässä. Telttailu metsässä on toki haas-
tavaa tässä vaiheessa vuotta, mutta kyllä
täällä pärjää. Kaveria kyllä aina autetaan,
jos jotain puuttuu.

Selina Kustula, 28
Motoristin päätoimittaja ja ensimmäistä
kertaa Pystymettässä, hui!

Miksi?

Säkipimeässä metsässä raikuu nauru ja
siellä täällä näkyy erilaisia lyhtyjä, nuo-
tioita sekä taskulamppujen välkähtelyä ja
taivaalla katulamppujen sijasta täysikuu ja
tähtiä. Siinä on jotain hyvin taianomaista.

Rohkaise!

Kysele etukäteen kuin mikäkin 3-vuotias.
Monet Pystymettän vakiokävijöistä ovat
niin tottuneita kaikkeen, etteivät välttä-
mättä ymmärrä, että ensikertalainen kai-
paisi vähän enemmän tietoa aina käytän-
nönjärjestelyistä siihen, mitä kannattaa
pakata mukaan. Mielellään kuitenkin vas-
taavat, auttavat ja toivottavat tervetulleek-
si mukaan. Saa tulla myös piipahtamaan.

Matti Kuikko, 59
Pitkän linjan kuusysiläinen, '81 liittynyt

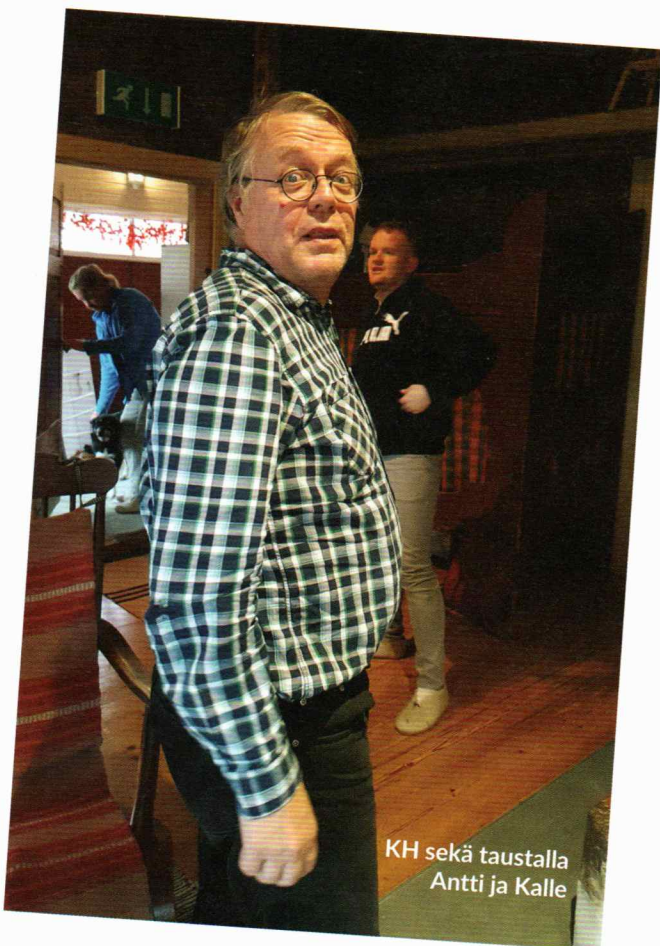
Miksi?

Erilainen tunnelma. Täällä ollaan metsäs-
sä. Ei hotellia, ei poreametta. Ainoastaan
peruselementit.

Rohkaise!

Aivan ulkopuolisen on varmasti vaikea
tulla Pystymettään, jos ei tunne ketään.
Tutustu siis edes yhteen ihmiseen, jonka
kanssa tulla tai ota kaveriporukka mukaan.

“Kokemus kieltämättä tuntui lähentävän porukkaa aika tavalla, ja keskustelu jatkuikin vielä pitkälle iltaan saunan puolella, kun virallinen osuus oli päättynyt.”

KH sekä taustalla Antti ja Kalle

Hallitus ei suinkaan ole vaihtanut Veeraa uuteen. Vain sukunimi on muuttunut Tossavaiseksi

TEKSTI: KALLE RYYMIN
KUVAT: VEERA HAHTALA, TOMMI LUMIAHO

Kouluttajan kehityskeskustelu

also known as Survival Symposium

Syksyn symposiumissa mentiin perimmäisten äärelle Antti Kortesuon johdolla. Työn tuloksena kehitimme koulutusta kuvaavan ja tukevan missiotamme kuvaavan lauseen.

Meillä Survival-kouluttajilla on ollut tapana kokoontua varsinaisen koulutuskauden ulkopuolella kerran pari keskustelemaan koulustoittoinnasta. Symposiumin pitopaikaksi on viime vuosina useasti järjestynyt Peltolan luomutila Mänttä-Vilppulassa, ja sielläpä kokoonnuimme viimeksi kouluttajaporukalla 20.-21.10.2018.

Symposiumin kestoaiheina on ollut perinteisesti edellisen kauden koulutusten ja seuraavienkin pointti. Missä onnistuttiin, missä ei, mitä opittiin ym. Yleensä keskustelut ovat värikkäitä ja toisaalta pitkäjäisiäkin: ainakin allekirjoittaneen silmät ovat joskus hiukan luppasseet kaksipäiväisen kokoussession kiivainakin hetkinä, vaikka asia kiinnostaakin.

Tänä vuonna lähestymistapa ja tavoitteet olivat hieman erilaisia: toki halusimme käydä myös koulutukselliset asiat läpi, mutta niihin varattiin korkeintaan riittävästi aikaa. Lauantain pääaiheena Antti Korteso johdatteli meidät Simon Sinekin opeilla etsimään todellista motivaatiota Survival-kurssien takana. Pohdiskelimme pienryhmissä eniten kouluttajamaista yl-

peyttä aiheuttaneiden tilanteiden synnyttäneitä tekoja ja sanoja; näistä kerättiin mielenkiintoinen lista erilaisia ilmaisuja, kuten "kannustaa, ymmärtää, osata, hauskuus, hengissä pysyminen, kyntäminen" ym.

Nämä sanat kerättiin pienryhmistä yhteen, ja niistä alettiin muodostaa kahden tai useamman teon sisältäviä motivaatio-lausahduksia – kuten: "tahdon ymmärtää ajamista, jotta se on hausempaa" tai "haluan keskittyä rentouteen".

Lopulta ryhmien ideat koottiin ylös, ja niistä muodostettiin Survival-kurssien myyntiä ja brändäystä sekä kouluttajien motivointia tukeva "iskulause". Sivutuotteena opimme kouluttajina ymmärtämään paremmin omia harrastukseen motivoivia tekijöitä, sekä toisaalta miksi tuo kouluttajakaveri nyt on tuollainen, kun itse olen tällainen. Kokemus kieltämättä tuntui lähentävän porukkaa aika tavalla, ja keskustelu jatkuikin vielä pitkälle iltaan saunan puolella, kun virallinen osuus oli päättynyt.

Viikonlopun päätteeksi jopa Oskari Antinpoika totesi, että "ei tämä nyt ihan *(kakaemoji)* ollut(kaan)". Kiitokset kouluttajakollegoille avoimuudesta sekä tietysti Peltolan väelle ajatustyötä ruokkivista sapsukoista.

“ei tämä nyt ihan 🐛 ollut(kaan)”

Mitä me teemme, miten me sitä teemme, ja mikä tärkeintä, miksi me sitä teemme?

Käsittelimme perinteikkäästi, ja sitäkin perusteellisemmin seuraavat otsikot:

Missä epäonnistuttiin?

Missä onnistuttiin?

Ja näiden perusteella:

Mitä tehdään paremmin?

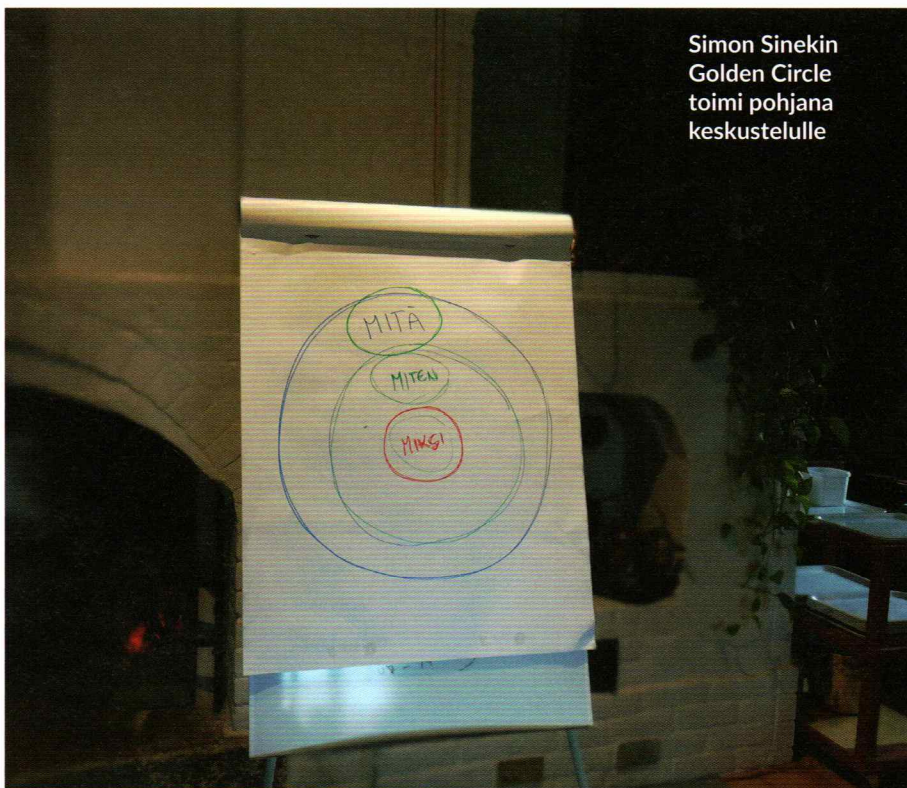
Keskustelut olivat erittäin antoisia, ja kouluttajat antautuivatkin aiheisiin kiitettävällä rohkeudella ja avoimin mielin. Löysimme toiminnastamme paljon kehitettävää ja ruodimme niiden syitä, mutta kehtasimme myös kokea onnistuneemme monissa asioissa. Laadimme lopuksi listan konkreettisia toimia, jotka toteuttamalla onnistuisimme tulevalla kaudella koulutuksessamme edelleen paremmin. Ideat olivat sekä hallinnollisia että operatiivisia.

Voin ilokseni todeta, että tämä kaikki on kuitenkin melko normaalia Symposiumia.

Uutena aiheena oli itseni ja Antti Kortesuon rinnakkain valmistelema itsetutkiskelusessio.

Molemmat koimme polttavan tarpeen saada määriteltyä kerhomme koulutukselle virallinen ja yhteisesti ideoitu strategia eli suunta. Tällaista ei ole vielä omana kouluttaja-aikanaani (siis vuodesta 2008 lukien) ikinä ennen tehty. Emme Antin kanssa tienneet toisen ehdottavan tällaista sisältöä symposiumiin, ennenkuin toisillemme sitä satuimme ehdottamaan. (Tiesimme, että kumpikin seuraa jossain määrin Simon Sinekin puheita ja oppeja). Etenimme Symposiumissa Antin muokkaaman työkalun voimin: **Mitä, Miten, Miksi**. Jaottelu on tuttu kaikille Sinekin seuraajille, mutta Antti muokkasi työkalun koulutusympäristöömme sopivaksi.

Saadaksemme muokattua toiminnallemme yhteisen suunnan, meidän täytyy tavoitteiden lisäksi ymmärtää ja verbalisoida toimintaamme ohjaavat perimmäiset syyt. Ja koska emme ole palkkatyössä, raha ei ole vastaus.

Simon Sinekin Golden Circle toimi pohjana keskustelulle

Jokin muu kuin mammona meitä ajaa tähän. Ja koska emme ole suuremman luokan julkiksia, myöskään mainetta tästä ei juurikaan tule. Jokin muu meitä vetää puoleensa. Jokin muu tuo meidät vuodesta toiseen koulutuskentälle ja saa hikoilemaan nahkahousuisamme ja kuluttamaan helvetin kalliiden ajosaappaiden pohjat kolmatta kertaa puhki. Jokin muu saa meidän harjoittelemaan jarrutuksia tuntitolkulla huhtikuun sateissa, jotta olisimme tikissä kurssilla. Jokin muu kertoo meille, että on järkevää kaataa oma pyörä ja demonstroida pyörän nostaminen sillä, vaikka peili, katteet tai jalkatappi saataakin kärsiä. Jokin muu meidät vetää kotoa viikonlopuksi vieraille majoille. Tässä täytyy olla jotain muuta!

Prosessi on työläs, kivulias ja menee tunteisiin. Sisäistä motivaatiota etsiessämme joudumme sukeltamaan aivojemme limbiseen osaan, liskoaivoihin, jossa rationaalinen päättelykyky ja tiedon analyttinen tarkastelu saavat väistyä tunteiden tieltä. Tämä on tunteiden valtakunta, järjetön, ailahteleva, privaatti. Täällä ei auta enää edes miettiä mitä sanoo. Sano vaan jotain, koska se jotain olet sinä. Nyt on myöhäistä hävetä, se juna meni jo. Vilppulaan on tultu vain voittamaan.

Prosessi alkaa sillä, että jokainen kertoo yhden hetken, jolloin koulutustilanteessa tai kouluttajana tunsit ylpeyttä. Omalla kohdallani ensimmäinen ajatukseni liittyi lähinnä muiden kouluttajiemme toimintaan ja heidän kehittymiseensä, mutta löysin minä itseltänikin jotain. Ja nimenomaan koulutustilanteessa, kentällä tai luokassa.

Yhdessä näitä sitten avattiin, ja seuraavassa vaiheessa niitä perattiin. Sen jälkeen ne koottiin uudestaan, yhdistellen palanen sieltä ja palanen täältä siten, että ne alkavat pikkuhiljaa muodostaa chytä ja uutta loogista ajatusta. Hyppään loput työvaiheet yli, mutta tulos oli kiitettävä.

Kaivamalla itsestämme esiin yksilölliset, perimmäiset ja voimakkaimmat motivaattorimme, saimme järjeistettyä itsellemme ja toisillemme miksi me tätä teemme. Ja koska Simon Sinek opettaa, että ihmiset eivät useinkaan osta sitä mitä sinä teet, vaan miksi sinä sitä teet, saamme loogisesti johdettua motivaatioistamme itsellemme strategian.

Osallistujia oli yhteensä 12. Kouluttajia meillä on rivissä aktiivisesti 16 kpl, eli aivan kaikki eivät paikalle kerinneet, mutta melko hyvin silti.

“Vaatikaa meiltä enemmän kuin vain jarrutustaitoa tai kytkintuntumaa.”

Motoristi Survival STRATEGIA 2019

**Haluamme innostaa motoristeja
ajattelemaan ajamistaan,
jotta moottoripyöräily
olisi aina hauskaa ja turvallista.**

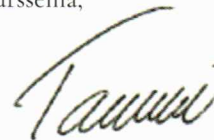
Olemme saaneet lanseerattua Motoristi Survivalille ensimmäistä kertaa vuosikymmenen selkeän, julkisen ja kouluttajien itsensä, yhdessä, muovaaman strategian, joka tulee määrittelemään toimintaamme seuraavan kalenterivuoden, kunnes seuraava Motoristi Survival Symposium sitä tarkistaa.

Jokainen sana on yhteisesti harkittu, siis jokainen. Virkkeessä ei ole mitään ideologisesti väljää vaan koko tekstinpätkä on kouluttajiemme tarkoin harkitsema. Kaikki mitä kouluttajina teemme tulevan kalenterivuoden aikana, perustuu tämän strategian toteuttamiseen. Se saattaa

muuttaa kurssimme sisältöä tai olla muuttamatta. Kuinka vain koemme parhaiten palvelevamme tarkoitustamme.

Tehtävänne koulutukseemme osallistuvina motoristeina onkin toimia kouluttajavaltamme vahtikoirina. Vaatikaa meiltä enemmän kuin vain jarrutustaitoa tai kytkintuntumaa. Vaatikaa jotain korkeampaa, ja saakaa se.

Nähdään siis kursseilla,

**Survival Tour HELSINKI
Survival Tour TAMPERE
Motoristi Survival
Motoristi Survival ADVANCED
Survival Tour JYVÄSKYLÄ
Survival Tour ROVANIEMI
MAX25
Motoristi Survival KAARRE**

**Päivämäärät
paljastetaan MP19-
messuilla!
Osasto 6b90**

Viimeinen unelma

TEKSTI JA KUVAT: EERO NISKANEN

Tämä on kertomus kolmen miehen kesäisestä matkasta ja yhden unelman toteutumisesta. Hieman taustaa tarinalle, jonka päähenkilö on ystäväni Harri. Joku viisaampi on todennut, että ihmiselon aikana yksi ystävä on paljon, kaksi ylen määrin, ja kolme tuskin mahdollista. On vielä yksi ryhmä, erittäin harvinainen, johon Harrikin kuuluu – hän on sielunveli.

Elämäntilanteeni muuttui 2011, kun Lestijärvestä tuli kotipaikkani, ja Harri otti minut töihin lämpölaitokselle. Ensitapaamisesta alkaen tulimme hyvin juttuun. Harri piipahti usein työmaallani, juotiin kuksakahvit ja juteltiin asioista laidasta laitaan. Moottoripyöriinkin tarinointi kääntyi yllättävän usein, ja Harri muisteli turkulaista kaveriaan, jolla oli Husqvarna Silverpilen. Oli sora lentänyt komeasti, kun kamu oli esitellyt Huskun kiihtyvyyttä. Mieli olisi tehnyt pyörä hankkia, mutta aina se siirtyi tuonnemmaksi.

Muistan, kun Harri otti puheeksi maailman meret. Niin hän haaveili vielä pääsevänsä Jäämerelle. Sanoin, että eiköhän sekin onnistu. "Käydäänkö Trumpalla?" Ajatus taisi jäädä meille molemmille alitajuntaan. Vuosia on jo yli 70 mittarissa ja

moottoripyörä on ollut vain haave takavasemmalla. Elämä voi muuttua hetkessä, Harrille noita hetkiä tuli kaksi lyhyen ajan sisällä. Ei tuokaan riittänyt, nyt tuli vakava sairaus omalle kohdalle. Kunto heikkeni, leikkaus onnistui, voimat palautuivat ja mies paiski talven metsätöitä. Harri kehu olevansa elämänsä kunnossa, vaan tyyntä se olikin myrskyn edellä. Huhtikuussa tuli kova tuomio, kuukausista oli kyse, kolmesta puhui lääkäri.

Heinäkuuta elettiin, päivä oli 17., kun puhelin soi: "Harri täällä terve, miten on, lähemmekö elokuun seitsemäs päivä Jäämerelle?" No mikä ettei, vastasin hieman hämilläni. Harrin kaveri oli piipahtanut Yamahalla pihassa, jolloin kulkurin kaiho syntyi välittömästi. Soitosta kului pari tuntia, ja niin herkätkorvani rekisteröivät Jammun putputuksen. Harri ajeli pihahan. Hän oli lähtenyt ottamaan tuntumaa moottoripyöräilyyn. Pieneltä näytti piikkinen pitkän miehen puristuksessa. Eihän tuo paras valinta matkalle ollut, mutta tällä hetkellä ainoa. Kävin kokeilemässä SR:ää ja saisihan sitä potkua olla enemmänkin. En näyttänyt epätoivoani, koska ystävän innostus oli niin suuri.

Iltasella piipahdin toripisteessä, ajovarusteita haeskelin, sattuiipas silmiini Hondan myynti-ilmoitus, soitin myyjälle, hän kertoi pyörän historian, hyvältä vaikutti. Ei tarvinnut kuin saada myytyä ajatukseni Harrille. Hyppäsin Trumpan selkään ja lähdin suorittamaan ajatuksensierrota. Ojalantiellä hän tulikin vastaan. Pankkiin sanoi menevänsä, näytin Hondan kuvaa ja ehdotin että nosta rahaa vähän reilummin, niin käyn hakemassa kulkupelin Jyväskylästä.

Kotitöihin meikäläistä saa käskeä ja hoputtaa, mutta kun on kyse moottoripyöristä tai jostain asiaan liittyvästä, niin silloin kyllä tapahtuu. Näin kävi tälläkin kertaa eli vuorokausi kului ilmoituksen lukemisesta, ja nyt Honda seisoi pihassa. "Kyllä tällä Vesisaaressa päästään", mietin tyytyväisenä ja katselin komeaa kulkupeliä. Isoremmi iski päälle, ja pantiin asioihin vauhtia. Lähtöpäivää aikaistettiin – ei ollut huomista takeita. Siispä 25. heinäkuuta ympyröitiin allakkaan.

Kontiorallista alkanut helle jatkui ja aurinko porotti täysillä. Pyörät oli pakattu, joten matka unelmaa kohti alkoi. Olosuhteet sanelivat lukujärjestyksen reissullemme:

Lähdön tunnelmissa.

Heinäkuuta elettiin, päivä oli 17., kun puhelin soi: "Harri täällä terve, miten on, lähdemmekö elokuun seitsemäs päivä Jäämerelle?" No mikä ettei, vastasin hieman hämilläni.

Sevetin baarissa

vauhdilla ei leikitelty, eikä väsymykselle ollut syytä antaa valtaa. Tornioon oli tavoite illaksi, ajettiin 100 kilometrin siivuja. Taustapeilejä vilkuilin yhtenä – Harri ei ollut ainoa, joka tunsikin matkajännitystä.

Ylivieskan jälkeen kurvasin parkkiin P-paikalle. Nestettä nautittiin ja vähän loikoiltiin, kunnes tie kutsui taas kulkijaa. Limingan laiturilla pidettiin kahvipaussi. Sitten vetäydyttiin pihalle katveeseen, Harri tempaisi tirsat. Tauti teki koko ajan tuhojaan, joten kaikki lepoetket olivat tarpeen.

Tornioon, tai tarkemmin Liakkaan saavuimme ajoissa. Siellä Päivi oli savustanut lohta nälkäisille. Mukava oli istahtaa pöytään herkuttelemaan. Suvi oli kauneimmillaan, kun harmaa savu nousi pihasaunan piipusta. Yli kolmesataa kilometriä oli unelmakakusta nautittu. Saunanlauteilla Timppa ilmoitti järjestelleensä työt siihen malliin, että voisi lähteä mukaan matkallemme. Se oli iloinen yllätys, jota olin salaa toivonutkin. Illalla varattiin vielä petipai-

kat Ivalosta, jonne huomisen aikana ajeltaisiin. 400 kilometriä. Siinä olisi Harrille haastetta. Päivä alkoi olla paketissa ja unilauluksi Timppa kajautti haitaristaan Vanhan kulkurin, yleisön pyynnöstä.

Uusi aamu tarjosi aamun musiikkina vesipisaroiden laulua. "No, se on niin vähäistä ja loppuisi ennen keskipäivää", ajattelin. Matkaan veli Hopea! Timppa koukkasi tankille ja me jatkoimme Kemijoen itäpuolta Rovaniemelle. Valajaskosken jälkeen tuuppasin Trumpan tienposkeen. Ajattelin, että odotellaan vähän. Jospa se pikkuveli meidät kohta saavuttaa. Tuskin saatiin potat päästä, kun Trumppa rullasi paikalle. Timo korjasi Hondan maakaapelin kontaktihäiriön samalla, kun me popsimme tienposkesta mustikan mussukoita.

Matkalla pohjoiseen oli tarkoitus jättää surulliset ajatukset taka-alalle, koska oli varmaa, että edessäpäin niitä riittäisi. Huumorille annettiin tilaa. Väristä ei välitetty, mustaakin viljeltiin. Illaksi Ivaloon oli

tavoite ja se saavutettiin. Pyörät parkkiin, tarvittavat tavarat kainaloon ja taloksi. Tänään oli helteestä välipäivä, vilukin oli iskenyt vanhimpaan matkamieheen. Hotellin sauna testattiin ja se oli hyvä ja tarpeeseen. Harri tarjosi kulkurin iltakaljat. Sitten vain ansaitulle levolle. Huomenna haistelemme Jäämeren tuoksua, jos luoja suo.

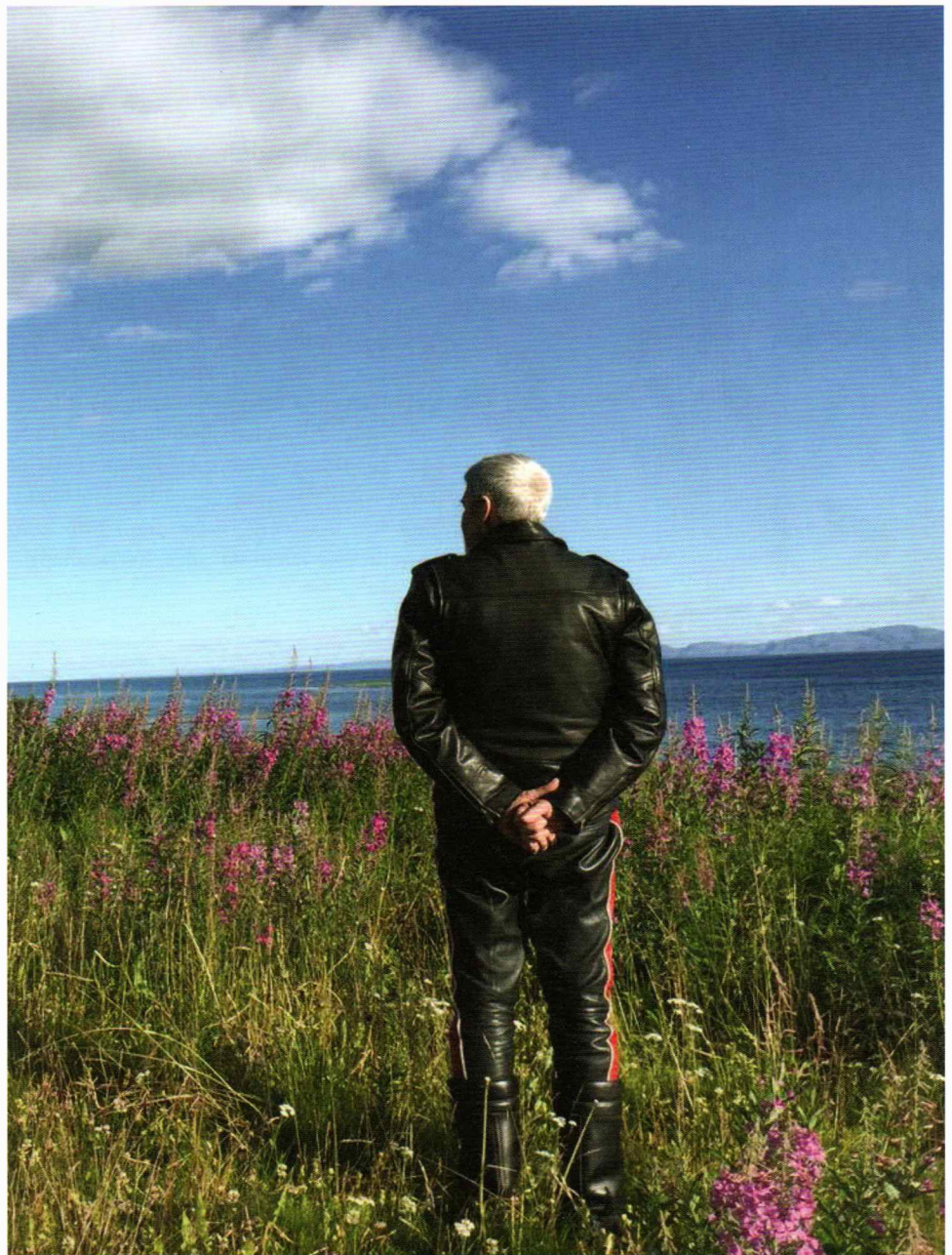
Aamupalalla lyötiin lukkoon päivän reitti: Näätämon kautta Vesisaareen. Matkan varrella pari tuttua Kontio-maisemaakin, Jääsavu ja Partakko. Vuonna 1980 olin CX:llä ajellut Tornion rallipaikalle. Pyörä oli uusi ja kuski vähän käytetty. Ennen oli kaikki paremmin tai ainakin hieman toisin. Vaan eipä tänne ole lähdetty menneitä haikailemaan. Vuodet ovat opettaneet elämään tässä ja nyt. Partakossa parkkiin, hetki jaloittelua ja Sevetin baariin kahveelle. Kolmen kolonna eteni kohti unelmaa. Minun katseeni hakeutuu taustapeileihin, hyvin Harri vetää. Ollaan asian ytimessä, mukatiellä sisällä maisemassa.

Näätämökin taakse jäi, toivoin hiljaa mielessäin, jos Vesisaareen päästäisiin se voisi mennä tunteisiin. Kaikkea sitä voi kypärän sisällä riimitellä. Laulukin voi karata kurkusta. Harmi vaan, kun ääneni pilaantuu heti ulos tullessaan. Hups-keikkaa valtakuntakin vaihtui. Neidenin jälkeen maisema muuttuu totaalisesti. Nyt on silmälle ruokaa. Vasemmalla on iso P-paikka, jonne kurvaan parkkiin. Tästäpä napsitaan muutama kuva. Olen yrittänyt olla ahkerana kamerani kanssa. Timo katselee karttaa, noin 130 kilometriä päätepisteeseen, hyvältä näyttää ja paremmalta tuntuu. Matka jatkuu Timppa keulassa, Harri keskellä ja minä hännillä. Valtatie halkoo vuoria, Varangin vuono loistaa kirkkaan sinisenä, aurinko säteilee. Elämä on tässä. Katselen Harrin selkää. Sitten koen jotain harvinaista, se on onnellisuus. Ei siitä, että minä olen tässä, vaan että ystävä tuossa edellä on kohta perillä ja vuosien unelman jälkeen voidaan kirjoittaa sana: toteutunut.

Nesseby on paikka, jossa nautimme jääte-löt pihanurmella loikoillen. Ei ole kaukana. Nimittäin Vesisaari, noin 50 kilometriä vielä. Nautinnollista on ajaa vuonon rantaa. Varmaan samaa reittiä ajaneet muistavat valkoisen kirkon alhaalla rantamaisemassa. Se on silmiä hivelevä näky. Päätepiste alkoi lähestyä, joten katselin sopivaa paikkaa, josta avautuisi näköala ulapalle. "Tuossa on sopiva, nyt katsellaan hetki." Timppa ja Harri ohjustivat pyöränsä pois ajoradalta. Jalkaannuimme, Harri katseli merelle. Huomasin, kuinka hän veti keuhkot täyteen ilmaa. "Olen aina rakastanut meren tuoksua", hän sanoi. Siinä me seisomme, kolme miestä, kolme tarinaa. Ei tarvittu sanoja, hieno ja arvokas hetki.

Vesisaareen laskeuduttiin. Yöpaikka oli Store Vadsöjan saarella, joten eikun taloksi vaan. Aikataulua vähän hidasti käm-mi, joka sattui majoitusta varatessa. Harrin huone oli vasta seuraavalle yölle ja paikkahan oli tietenkäin täysi. Harri heitti lontoon kasetin koneeseen ja kohta muokattiin siivouskoneesta sviittiä. Hyvä juttu, kun rahaakin säästyi 100 euroa. Käytiin vielä syömässä poronkäritykset norjalaisittain. Ruoka oli liian raskasta sairaan miehen sulatettavaksi, ja hän poistuikin hyvissä ajoin nukkumaan. Kävimme velipojan kanssa kiertelemässä kaupungilla ja löytyihän se suomalaisille rakentajille pystytetty patsas-kin lopulta.

Jalkaannuimme, Harri katseli merelle. Huomasin, kuinka hän veti keuhkot täyteen ilmaa. "Olen aina rakastanut meren tuoksua", hän sanoi.

Uusi päivä kaiken muuttaa voi, näin toivoimme.

Matka oli vienyt Harrin voimia niin paljon, että luovuimme suunnitelmista, joita meillä oli Vesisaaren suhteen. Olimme perillä, mutta vasta puolimatassa. Paluumatkassa olisi savottaa ihan riittämiin.

Herättelin Harria aamupalalle ja sämpylöiden jälkeen kiertelin rantoja kuvaamassa. Kun palasin, näin pihakivellä istuvan väsyneen motoristin. Huoli nousi pintaan, mitähän päivä tuo tullessaan. Pyysin erästä karavaanaria ottamaan meistä ryhmäkuvan muistoksi, sehän onnistui, sillä hän oli juuri se kaikkien kaveri.

Varovasti alkoi kotimatka. Seurasin peileistä Honda-miehen tuloa. Hiljentelin vauhtia, onkohan jotain pielessä vaiko alkukankeutta. Kilometrejä kun saatiin alle, niin ajokin alkoi luonnistaa paremmin. Kompassin neula näytti kohti Utsjokea. Timppa veti letkaa ja koukkasi Tanassa kaupan pihaan, istahdettiin terassille. Ajattelin jotain pirstystä matkalaisille. No, sehän on musiikki, joka auttaa silloin, kun muut lääkkeet eivät enää tehoa. Dalape ja 30-luvun levytykset ovat Harrin soittolistan kärjessä. No, Juutupistahan niitä löytyi. Hymy nousi suupieliin, kun ajattelin että tähän on tultu, harmaahapsi-

Vesisaari

Oi, oi, jos nuori vielä ois

Varjoon suojaan

motoristit kuuntelevat Dallapeetä Norjan Tanassa. Illalla päästiin Ivaloon, ja tuttu majapaikka otti meidät vastaan. Päivän aikana olin alkanut jo tehdä varasuunnitelmaa, sillä alkoi vahvasti näyttää siltä, että liikaa on matkaa jäljellä. Saunominen vielä lisäsi huolta. Noin väsyneenä en ole Harria nähnyt. Sanat olivat vähissä ja yhtenä piti istahtaa keräämään voimia. Uusi päivä kaiken muuttaa voi, näin toivoimme.

Onkohan tämä tottakaan, eilisen väsynyt matkalainen oli jäänyt eiliseen. Aamiaispöytäni istahti täysin uusi mies. ”Tuo sädehoito vie toisinaan voimat”, Harri tuumaili, puhui siis auringonsäteistä. Varovasti ehdottelin, että voidaan jäädä välille yöksi, jos et jaksata Tornioon asti. Harri tuumasi: ”Voithan sinä jäädä lepäämään, me ajetaan Timon kanssa Liakkaan saunomaan.” En

ymmärä mistä voimat tulivat. Päivä oli hyvä ja huumorintäyteinen. Kaamasessa syötiin, Harri heitti itsensä puun suojaan ja vietti siestaa. Samaan aikaan terassin kaljaveikot kyselivät meiltä niitä tuhat kertaa kuuluttuja kysymyksiä moottoripyöräilystä. Tämä päivä oli kyllä hyvä kaikin mittarein, illalla kotisaunan lauteilla, siis Timpan kodissa.

Päätettiin jäädä päiväksi Perä-Pohjolaan, pyörätkin voisivat levätä. Esittelin Harrielle lapsuusajan maisemiani. Kukkolankoskelakin käytiin, Parasniemessä ja Piessämäellä myös. Seuraavana päivänä otimme loppukirin Lestijärvelle, hellettä riitti vieläkin vain. Ylivieskassa lämpömittari piirteli lukemiksi 28 astetta. Ei huono, mutta liikaa. Ojanpenkalla siinä pötköteltiin, kun Harri katseli taivaalle poutapilviä. ”On

Ojanpenkalla siinä pötköteltiin, kun Harri katseli taivaalle poutapilviä. ”On tämä vain ollut hieno reissu, ilman syöpää tämä ois jäänyt tekemättä.”

tämä vain ollut hieno reissu, ilman syöpää tämä ois jäänyt tekemättä.” Lääkäri kun oli kertonut todellisen ja lopullisen tilan, Harri oli päättänyt, on aika toteuttaa viimeinen unelma.

Koskaan ei tiedä mitä elämä antaa, vielä kuudenkymppin kynnykselläkin voi saada ystävän, joka rikastuttaa kulkuasi aivan uudella tavalla. Ihminen, joka on kokenut vastoinkäymisiä kohtuuttoman paljon, hän sanoo kaiken jälkeen: ”Olen saanut elää rikkaan elämän.” Moni olisi katkeroitunut, kaatunutkin taakan alle. Se, miten Harri on kaiken kääntänyt vahvuudeksi, sitä minä arvostan suuresti. Nyt tuota ihmistä riisutaan päivä päivältä. On tullut aika luopua ja luovuttaa.

Unelma, kaikillahan meillä on unelma jostakin, jos lausut sen ääneen, on suuri vaara, että se toteutuu. Harrin kotipihalle pysäytimme pyörämme, yli 2000 kilometriä takana miehellä, jolla ei ollut minkäänlaista motoristitaustaa. Hänellä oli tärkeämpää, hänellä oli unelma. Kypärät kun oli riisuttu, Harri puristi kättäni. Toisella kädellä hän piti olkapäästäni ja sanoi: ”Kiitos.” Silmät nuo sielun peilit kertoivat kaiken ja jotain kosteaa valui poskeani pitkin, kun vastasin: ”Harri me tehtiin se, kiitos.”

Harrin luvalla ja myötävaikutuksella paperille riipusti, Erkkä

/ Pian tämän jutun kirjoittamisen jälkeen Harri menehtyi. Syvimmät osanottomme Harrin perheelle ja läheisille.

Motoristi 2019

JULKAISIJA

Moottoripyöräkerho 69 r.y.
PL 769, 33010 Tampere
mp69@mp69.fi

TOIMITUS

Päätoimittaja: Selina Kustula
motoristi@mp69.fi
Toimitus: Sinä? Kirjoittajat
ja kuvaajat vaihtelevat lehti-
kohtaisesti.
Taitto: Selina Kustula TMI

POSTIT

Tekstit ja kuvat lehteen:
motoristi@mp69.fi
Osoitemuutokset ja muut
jäsenasiat:
oskari.kortesuo@mp69.fi,
044 9869561
Mainokset lehteen:
motoristi@mp69.fi

PAINOSMÄÄRÄ

Painos noin 2000 kpl.
Jäsenpostitus kerholaisille ja
yhteistyökumppaneille.

TEKNISET TIEDOT

Painopinta-ala:
215,9 x 279,4 mm
leikkausvara 3 mm
Nelivärinen
Painomenetelmä: offset,
rasteritiheys 70 linjaa,
CMYK

PAINOAIKKA

Hämeen Kirjapaino,
Rasulankatu 1,
33730 Tampere

ILMOITUSKOOT JA HINNAT

Takakansi

215,9 x 249,4 mm
450,00 €

Koko sivu

215,9 x 279,4 mm
tai 169 x 264 mm
400,00 €

1/2 sivu vaaka tai pysty

215,9 x 138 mm
tai 108 x 279,4 mm
250,00 €

1/4 sivu vaaka tai pysty

138 x 108 mm
tai 108 x 138 mm
150,00 €

1/8 sivu vaaka

108 x 69 mm
90,00 €

Ilmoitusmateriaali painoval-
miina pdf -tiedostona sähkö-
postin liitteenä:
motoristi@mp69.fi

Kuva: Juha Räsänen

Aikataulu 2019

Tässä esitetty sisältösuunnitelma on innoituksena kirjoittajille, mutta kaikki suunnitelman ulkopuoleltakin on tervetullutta.

Kaikkiin numeroihin toivotaan kerholaisten reissutariinoita, pyöränhuoltovinkkejä ja muita juttuja. Ota yhteyttä: motoristi@mp69.fi

Aikataulussa ja sisällöissä voi tulla muutoksia tarpeen tullen.

MOTORISTI 01/2019

Aineistopvä 15.2.2019

Julkaisu vko 9

Sisällöt:

- MP-messut
- Talviralli
- Vuosikokouskutsu
- Survival-info
- Ensimmäinen Kontio-info

MOTORISTI 02/2019

Aineistopvä 15.5.2019

Julkaisu vko 22

- Ajokausi alkaa
- Vuosikokous
- Suunta nyt
- Kontion iso info
- MAX- ja Survival-info

MOTORISTI 03/2019

Aineistopvä 15.8.2019

Julkaisu vko 35

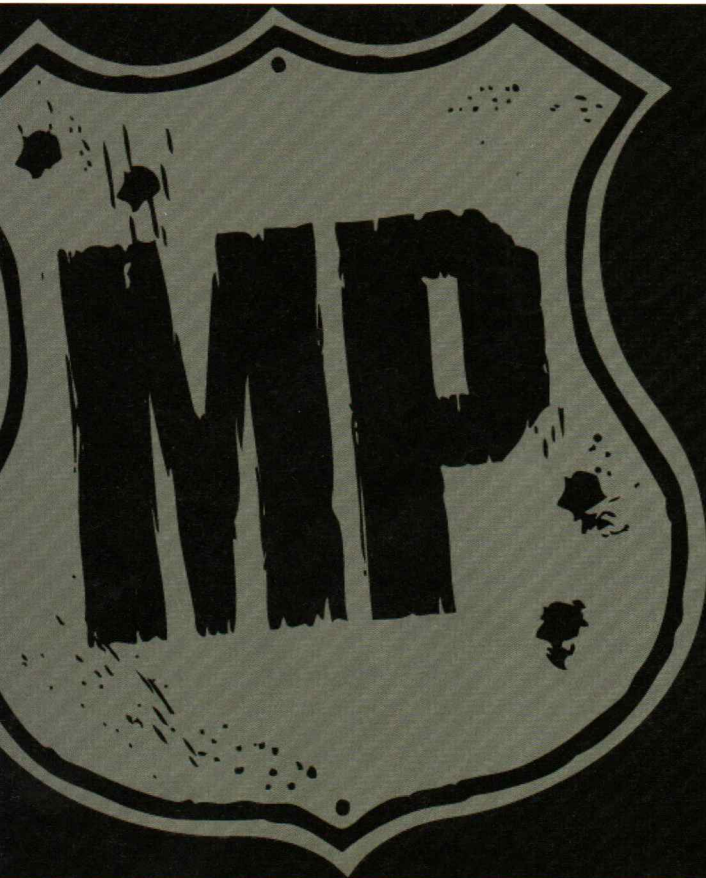
- Kesäkausi päättyy
- Pikkujouluinfo
- Kontio-koonti
- Pystymettä-info
- Kesän koulutusjutut

MOTORISTI 04/2019

Aineistopvä 15.11.2019

Julkaisu vko 48

- Pystymettä
- Talviralli-info
- MP-messuinfo
- Survival Symposium

VAROITUS!

Olemme mukana
MP-messuilla!

1.-3.2.

Messukeskus Helsinki

**Osastomme:
6b90**

Jäsennumero:

Nimi:

Puhelinnumero:

Osoite:

Haluan irtisanoa jäsenyyden

Haluan muuttaa tietojani

Lisätietoja:

Lisää
tähän
posti-
merkki

MP69 RY
PL 769
33101 Tampere

Jäsenasioissa ole yhteydessä minuun!
Liity jäseneksi tai muuta tietojasi tai
käske kaverisi liittyä.

oskari.kortesuo@mp69.fi

Oskari Kortesuo
Jäsenvastaava